

Publicerad 2021-05-22 09:29 av TinaNahkuri

Sötpotatischips

Loftsängen är nedmonterad. Lägenheten dammsugen med runda hörn i väntan på att möblerna ska hitta sina bestämda platser. En gång till. Den årliga ommöbleringen.

Illusorisk variation och hopp om befrielse som förvillar, lockar med nytt.

Sängen har varit anslagen på moderna tidens anslagstavla. Inte på anslagstavlan i entrén till Domus med instruktionen: Uppsatt datum - nedtas senast den. Riv av en flik om intresse finnes.

Nej då, fotad och postad på väggen (fortfarande benämning - en vägg). Analogin är fortfarande den med färgglada häftstift. Postad på olika, loppis-, skänkes i omnejd-väggar. Diskuterad och mätt i centimeter i personliga meddelanden, hämtas gratis, meddela innan du kommer, först till kvarn mal.

Skrev inte – ta med takräcke, curlade inte.

* * *

Sommarlovsvemodet slår till. Inte lika hårt som förr om åren men det kryper upp på mig. Den har säregen doft i år. Det luktar inpyrt, eller vad ska man säga, ingrott.

Ja, ingrott fett. Orent. Gammalt. Inbott.

Hinna över alla torkningsbara ytor. Avvisande.

Dåtid gömd under den fettskimrande oljiga ytan.

Framtid utan avsats, halkigt underlag, avstamp. Slinter dag för dag. Låter sig inte greppas.

Försöker hitta i det. Det blir en dans. En dans av fragmentariska händelser som lemmar ihop sig till en vardag. Någonstans finns en röd tråd.

Ska man börja nysta eller ska virrvarret få full rulle framåt av egen kraft?

Illusorisk variation och hopp om befrielse som förvillar, lockar med nytt.

* * *

Sötpotatischips luktar inte gott.

Sötpotatis, tunt mandolinskiavad. Vackert beigerosa, gulorange, strimmig, räfflad av mandolinens vassa knivar.

Mandolinen köpt från Ellos på åttiotalet. Eller var det kanske ett om-du-köper-för-hundra-kronor-får-du-detta-på-köpet-köp? Vem vet, mamma skickade med den i brudkistan vid utflyttningen av dottern.

(Föräldrahemmet.

Fanns det ingrott fett att tvätta bort?)

Läser instruktionen i mobiltelefonen. Tallrik med smörpapper, olja in. Tunna skivor sötpotatis läggs

försiktigt ut, inte nudda varandra, lite olja på, salt. Full effekt i fyra minuter i mikron. Akta det bränns lätt vid. Luktat inte gott. Är ätbara direkt efteråt. Senare smakar de skosula.

Det doftar inte gott.

Mandolinstrimla, smörpapper, läser personligt meddelande på mobilen skickat från de som är först till kvarn, oljar, saltar, mikrar (av alla tillagningssätt, var är hedern!?). Pling. ”Vi står utanför.”

Stadiga anklar i billiga Birkenstock från Ullared. Volangkant på vadlång kjolfäll. Regnjacka i vitt. Vitt. Vitt.

Slät hy, utspänt fylligt slätt ansikte, leende, ytligt. Tomt ansikte. Mobilen stabilt i handflatan, tuggummi i jackfickan, tofs och leende, ytligt.

”Vi hittade hit!” Vita tänder.

Mannen träcklar sig ur Volvon. Hårdrocks t-shirt, jeans och orakad med snaggat hår. Tatueringarna syns inte men känns att de finns. Jag suckar tyst över min inre fördom. Mannen pratar. Röstens stämmer inte överens med det yttre. Osäker melodi. Svagt röstläge.

”Pappa”, säger stabila anklar.

Ung pappa, det var alltså inte maken eller sambon. Jag tänker till, ja allt är möjligt.

”Peter, sänggramen är inte nedmonterad.”

Säger inte pappa utan använder förnamn. Jag blir inte van vid att barn kallar sina föräldrar vid förnamn.

Kanske är han styvpappa? Ja, ja, de hämtar sängen, det räcker.

(Hemmet luktar ingrott. Luktar sötpotatischips, detta vällustiga, lovande, hoppingivande, smakrika ord; sötpotatis. Allt gott i ett. Ändå så ogott, olukt.)

Frågande blick i mitt ansikte ute vid bilen. ”Har ni inget takräcke?”

Stabila anklar ytligt glatt leende. ”Nej. Jag ringer sambon. Han har takräcke på sin bil och de har en företagsbil också och han jobbar alldeles här i närheten.”

Nu i telefon med sambon. ”Nej de skickade remiss, jag vet inte. Du jag står lite illa till, kan du... nähä... jaha ok då försöker pappa och jag, ... jaa ...”

Till mig. ”Du vi återkommer om fem minuter, vi ska bara hämta spännband.”

Pappan ler. Yttre stämmer fortfarande inte med inre.

”Ok.” Jag går in.

Chocolate chip cookies doftar godare. Hacka, banka choklad. Vispa socker och smör länge. Rulla kakor, nej inte än för mobiltelefonen plingar.

”Vi står här utanför nu, nu har vi hämtat spännband.”

Takräcke? tänker jag tyst.

”Takräcke?” Hör jag mig fråga.

Leende, osäker hårdrockspappa svarar.

”Nej, det här är en 3000 kr bil, inget att var rädd om.”

”Nähä!” faller ut över mina läppar.

Packa, lasta, ljusblå ullig fleecfilt över sängstommens plankor på taket. Inpackade, nu är det bara godnattsagan som saknas tänker jag. Mer spännband.

Stabila anklor, mobilen i handflatan, i grepp mellan öra och axel. ”Men han kanske kan använda, finns det inte extrakläder i facket ... han kan väl låna? Jag ska bara hämta sängen här färdigt, så hämtar vi honom på vägen. Ja, vi är strax klara här jag ska bara ...”

De tog den på taket. Utan takräcke. Inpackat i ljusblå filt.

De lämnade en svag doft av inrökt blöt cigg.

Jag kvar i min egna olukt av sötpotatischips.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren TinaNahkuri med Poeter.se id #71584 innehar upphovsrätten